
Vlaanderen gevangen in een grondwettelijk Serail.

Vlaamse demografische meerderheid onthoofd tot een politieke minderheid. Ondergaan of er tegen aan? Durven buiten de lijntjes te kleuren!

1. Inleiding

De vrijheid en gelijkheid van de liberale rechtstaat zijn wij als vanzelfsprekend gaan beschouwen maar, men vergeet hoeveel moeite het heeft gekost om deze te veroveren en te handhaven.

Democratie is een staatsvorm waarbij de bevolking soeverein is en niet toelaat dat aan de meerderheid van de bevolking door een minderheid ongewenste maatregelen of wetten kunnen worden opgelegd.

Vrij en gelijk in rechten en plichten betekent dat niemand aanspraak kan maken op voorrechten en iedereen vrij en met gelijke voorwaarden kan deelnemen aan en bijdragen tot de besluitvorming.

Het meerderheidsbeginsel (*de helft + 1*) houdt in dat de meerderheid beslist en dat de genomen beslissingen ook bindend zijn voor de minderheid. Dit beginsel uitschakelen is zonder meer het einde van de democratie.

Een democratische besluitvorming door de meerderheid laat ruimte aan minderheden, zonder dat deze de inzichten en overtuigingen van de meerderheid kunnen tegenhouden.

Een minderheid mag nooit haar wil opdringen aan de meerderheid en zo het democratisch besluitvormingsproces verhinderen en/of onmogelijk maken.

De Belgische federale staatsstructuur beantwoordt aan geen enkele van deze criteria.

Uit het derde Gravensteenmanifest:

In België wordt de doorwerking van de democratie al decennialang tegengewerkt. Vandaag behoort het tot het politieke spel om de meerderheidsregel niet te respecteren.

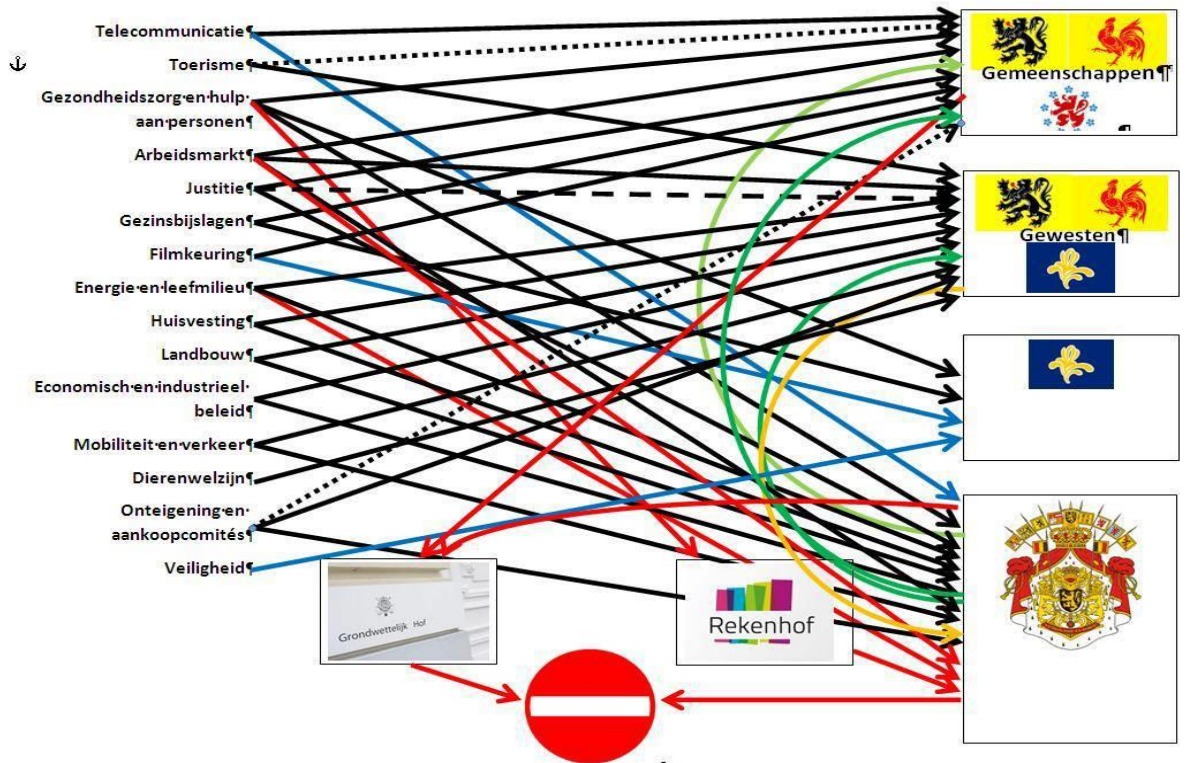
Franstaligen steigeren als in de Kamer van Volksvertegenwoordigers de Vlamingen hun meerderheid gebruiken om een kieswet aan te passen. Nochtans hebben deze laatsten daar volgens de Grondwet het volste recht toe.

Anderzijds eisen de Franstaligen dat de meerderheid in een faciliteitengemeente zou mogen beslissen over een aanhechting bij Brussel, terwijl voor een dergelijke procedure geen grondwettelijke basis bestaat.

Er wordt geen moeite gespaard om een democratische maatregel als de Vlaamse wooncode voor te stellen als een dwangmaatregel van een racistische overheid.

Door de diverse staatshervormingen heen, alhoewel misvormingen de aangewezen term is, werden de fundamenten van een democratische staatsordening onderuitgehaald om een Belgisch staatsverband in stand te houden tegen de belangen van Vlaanderen in.

De administratieve chaos, na de 6de staats(mis)vorming, kan niet beter in beeld worden gebracht dan zoals onderstaand weergegeven. Bevoegdheidsoverlappingsen en verlammende beleidsstructuren verhinderen ieder georganiseerd bestuur waar niemand nog verantwoordelijk is en niemand nog ter verantwoording kan gesteld worden.

Zelfs de structuur van de grondwet, rechten en plichten van de burgers en de ordening van het staatsverband, werd onderuitgehaald om politieke, administratieve, financiële en juridische voorrechten voor de Franstalige minderheid te vergrendelen, die zonder hun instemming niet meer kunnen worden gewijzigd.

Samen met belangenconflicten, alarmbellen, paritaire samenstelling van beslissingsorganen, werd de Vlaamse demografische meerderheid gedegradeerd tot politieke minderheid.

Heeft u zich trouwens ooit afgevraagd hoe de Franstaligen zouden reageren indien:

- Vlaamse magistraten bevoegd zouden worden in het arrondissement Nijvel;
- Het Waalse Gewest ieder jaar 10 miljard € zou moeten overdragen aan Vlaanderen zonder enige resultaatverbintenis;
- In het arrondissement Nijvel taalfaciliteiten zouden toegekend worden aan de Nederlandstaligen;
- Vlaanderen aanspraak zou maken op Waals territorium;
- De grenselgrondwet, de belangenconflictprocedures en de

- alarmbellen zouden afgeschaft worden;
- De taalwetgeving in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zou toegepast en afgedwongen worden zoals wettelijk voorzien;
- De procureur van het gerechtelijk arrondissement Brussel verplicht tot de Nederlandse taalrol dient te behoren;
- Dat de 19 Brusselse gemeenten zouden gefusioneerd worden;

Het is niet nodig een helderziende te zijn om te beseffen dat geen enkel Franstalig parlamentslid dergelijke wetsvoorstellen zou in overweging willen nemen laat staan goedkeuren.

“Vlamingen” hebben het omgekeerde wel probleemloos goedgekeurd.

Vlaanderen moet durven buiten de lijntjes te kleuren; als de structuren van de politieke besluitvorming niet worden veranderd, zal en kan er niets veranderen.

Een 7de staatsmisvorming, noch herfederaliseren, zullen en kunnen dan ook geen aarde aan de dijk brengen omdat deze ook binnen de huidige structuren zullen onderhandeld worden en eindigen in dubieuze en heilloze compromissen met Vlaanderen als blijvende derde betaler.

2. Grondwet

Door de regering EYSKENS-MERLOT (CVP-PSC en BSP-PSB) werden in 1970 de grenzen van de taalgebieden grondwettelijk vastgelegd – artikel 4 van de grondwet.

De grenzen van de taalgebieden kunnen niet worden gewijzigd of gecorrigeerd dan bij een wet, aangenomen met een meerderheid van de stemmen in elke taalgroep van de Kamer en de Senaat, op voorwaarde dat de meerderheid van de leden van elke taalgroep aanwezig is en voor zover het totaal van de ja stemmen in beide taalgroepen twee derden van de uitgebrachte stemmen bereikt.

Dit artikel houdt in dat de grenzen van de taalgebieden enkel nog kunnen worden

gewijzigd met instemming van een meerderheid in elke taalgroep en een 2/3 meerderheid.

Deze wijze van stemmen is echter niet beperkt gebleven tot het vastleggen van de grenzen van de taalgebieden, maar werd eveneens toegepast voor:

- **De splitsing van de kieskring BHV – herziening van artikel 63 van de grondwet;**
- **De organisatie van het gerechtelijk arrondissement Brussel – herziening van artikel 157 bis van de grondwet;**
- **Organisatie van de Raad van State – herziening van artikel 160 van de grondwet;**
- **Verkiezingen van het Europees parlement – toevoeging artikel 168 bis van de grondwet;**

In toepassing van artikel 54 van de grondwet kan de Franstalige minderheid bovendien beroep doen op de **ALARMBELPROCEDURE** (*ingevoerd door de grondwetsherziening van 1970*). Deze procedure kan ingeroepen worden door minstens $\frac{3}{4}$ van de leden een taalgroep, indien ze van oordeel zijn dat een wetsvoorstel of wetsontwerp de betrekkingen tussen de gemeenschappen ernstig in het gedrang kan brengen.

Belangenconflicten betreffen conflicten tussen de federale overheid, de gewesten en de gemeenschappen waarbij de grondwettelijke bevoegdheid verdelende regels geëerbiedigd worden maar waarvan door de uitoefening van deze bevoegdheden schade kan worden toegebracht aan de belangen van één van de entiteiten.

De belangenconflict procedure kan worden ingeroepen door de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de Senaat of een Gemeenschaps- of Gewestparlement en het college van de Cocof wanneer deze van oordeel zijn dat een wet, decreet of ordonnantie hun ernstig benadeelt.

Het belangenconflict kan ingeroepen worden wanneer $\frac{3}{4}$ van de leden dit vraagt en legt de behandeling stil voor overleg.

Na verklaring tot grondwetsherziening wordt de Kamer ontbonden en na nieuwe verkiezingen kunnen de artikels die voor wijziging aangewezen zijn (*deze worden met een gewone meerderheid goedgekeurd*) .

Vlaanderen beschikt in de federale Kamer van Volksvertegenwoordigers over 87 mandaten, dus onvoldoende

om een grondwetsherziening goed te keuren. Zoals bij de vorige grondwetsherziening is aangetoond is de Vlaamse volksvertegenwoordiging, mede door haar zwakheid, gebrek aan dossierkennis, organisatie en samenhang, niet bij machte een grondwet goed te keuren die beantwoordt aan de primaire doelstellingen:

- **De rechten en plichten van de burgers;**
- **De organisatie van het staatsverband.**

Het afschaffen van de politieke, administratieve, financiële en juridische voorrechten behoort in deze context tot het rijk der fabelen.

3. Bijzondere wetten

Deze stemprocedure is eveneens toegepast voor de goedkeuring van bijzondere wetten:

- 1. Voor de goedkeuring van de bijzondere financieringswet;**
- 2. Voor de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen;**
- 3. Voor de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen;**
- 4. Voor de goedkeuring van de bijzondere wet houdende organisatie van de Brusselse Hoofdstedelijke Gemeenschap;**
- 5. Voor de goedkeuring van de bijzondere wet van 19 juli 2012 houdende financiering van de Brusselse instellingen;**
- 6. Voor de geschillenregeling in de zes faciliteitengemeenten;**
- 7. Voor de benoeming van de burgemeesters in de zes faciliteitengemeenten;**
- 8. Voor de bijzondere wet van 12 juli 2012 tot wijziging van de kieswetgeving met het oog op de versterking van de democratie en de politieke geloofwaardigheid;**
- 9. Voor de bijzondere wet van 12 juli 2012 houdende oprichting en organisatie van de Brusselse Metropolitane Regio**

4. Paritaire samenstelling

De Vlaamse demografische meerderheid wordt bovendien nog eens bijkomend vergrendeld met:

1. De paritaire samenstelling van de federale ministerraad;
2. De paritaire samenstelling van het Grondwettelijk Hof;
3. De paritaire samenstelling van de algemene vergadering van de Raad van State;
4. De paritaire samenstelling van het Hof van Cassatie;
5. De paritaire samenstelling van Hoge Raad voor Justitie;
6. De pariteit voor de hoogste federale ambtenaren;
7. De paritaire samenstelling van overlegorganen

5. Vaststellingen

Met en door de collaboratie van "Vlaamse" politieke partijen werd de Vlaamse demografische meerderheid tot een politieke minderheid gedegradeerd. Vlaanderen is waarschijnlijk het enige land, behoudens dictaturen, dat zijn demografische meerderheid laten vergrendelen heeft en er op de koop toe er voor betaalt.

Binnen deze grendels is het onmogelijk, zonder de instemming van de Franstalige minderheid, een staatsstructuur te organiseren die beantwoordt aan de Vlaamse noden, ondermeer de financiering van:

- De vergrijzing – dagprijs en bouw van verzorgingscentra;
- Het onderwijs – investering in schoolgebouwen;
- De weginfrastructuur – renovatie en onderhoud;
- De sociale woningbouw;
- De opvang van de verarming;
- De opvang van de kinderarmoede;

Wijlen premier en staatsminister Wilfried MARTENS vertelt daarover in zijn memoires (blz. 771):

Wegens de vele grendels zouden de Vlaamse politici voortaan afhankelijk zijn van de goodwill van de Franstalige collega's wanneer zij de werking van de Belgische staat op de Vlaamse noden willen afstemmen.

Daarbij bestaat het gevaar dat zij door de Franstaligen telkens zouden worden gedwongen tot het betalen van een prijs, in ruil voor het verkrijgen van hun fiat.

6. Voorstel

Binnen deze regelgevingen is er geen enkele mogelijkheid, zonder de instemming van de Franstalige minderheid, om een beleid te voeren dat tegemoet komt aan de voor Vlaanderen noodzakelijke beleidsopties.

Deze blokkering doorbreken is enkel mogelijk door het herschrijven van de grondwet, die uitgaat van een Vlaamse en een Waalse natie die autonoom beslissen over de organisatie van hun staatsverband, rechten en plichten van de burgers, de middelen die ervoor dienen gevraagd te worden en de verantwoording voor het gebruik ervan.

De Vlaams volksvertegenwoordiging telt in het federaal parlement 88 leden; dus ruim boven het vereiste aantal van 76 stemmen.

Het onmiddellijke gevolg is het verdwijnen van 10 parlementen en 7 regeringen.

Parlementen)en)Mandaten

PARLEMENTEN	LEDEN	N	F	D
FEDERAAL PALEMENT	150	87	63	
SENAAT	60	35	24	1
VLAAMS PARLEMENT	124	124		
PARLEMENT WAALS GEWEST	75		75	
PARLEMENT FRANSE GEMEENSCHAP	94		94	
BRUSSELS PARLEMENT	89	17	72	
VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE	17	17		
FRANSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE	72		72	
GEMEENSCHAPPELIJKE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE	89	17	72	
PARLEMENT DUITSE GEMEENSCHAP	25			25
POLITIEKE MANDATEN	795	297	472	26
PERCENTAGE	100,00%	37,36%	59,37%	3,27%
POLITIEKE MANDATEN - BELGIE	795	Inwoners	11.150.516	14.026
POLITIEKE MANDATEN - EUROPESE UNIE	751	Inwoners	514.280.000	684.794

Zoals bij de opsomming van de politieke mandaten heeft de Franstalige minderheid een meerderheid aan politieke mandaten (59,37%) - en een meerderheid aan uitvoerende mandaten (53%). Dit is ongeveer omgekeerd

evenredig aan het aantal inwoners dat ze in het federaal staatsverband vertegenwoordigen.

Er weze bij deze opgemerkt dat de regering (*college*) van Franse Gemeenschapscommissie over decreetgevende bevoegdheid beschikt.

Samenstelling		N	F	D
1	Federale regering	11	7	
2	Vlaamse regering	9		
3	Regering van het Waals gewest		7	
4	Regering van de Franse Gemeenschap		7	
5	Regering van het Brusselse Cewest	3	5	
6	Regering van de Franse Gemeenschapcommissie		5	
7	regering van het Duitstalig Gewest			4
		23	31	4
		40%	53%	7%

Gezien de vergrendeling van het Belgisch federaal beslissingsproces en de onmogelijkheid om het te veranderen, zonder de instemming van de Franstalige minderheid, wordt de bestuurskracht van Vlaanderen gehinderd door het gebrek aan financiële middelen, die Vlaanderen onomkeerbaar verarmen, die zonder controle noch resultaatverbintenis het Brussels- en Waals Gewest en de Franstalige gemeenschap worden toegeschoven.

Reeds tijdens de stakingen van 1960/1961 kwan de economische breuklijn tussen Vlaanderen en Wallonië duidelijk aan de oppervlakte. Aan het snel evoluerende economisch landschap met het verdwijnen van de steenkool- en staalindustrie hebben de Waalse beleidsvoerders en de vakbonden zich niet kunnen aanpassen, ook nu nog niet; zie de vakbondsacties tegen Arcelor-Mittal.

Na het toekennen van de culturele autonomie voor Vlaanderen door de staatshervorming van 1970 werd aan Wallonië, op hun vraag, sociaal economische bevoegdheden in de grondwet ingeschreven – artikel 107 quater. **In uitvoering van dit grondwetsartikel beschikt Wallonië sinds 1980 over de hefboomen om een eigen beleid te kunnen voeren. 35 jaar later ondanks alle Marshallplannen nauwelijks iets veranderend, in tegendeel.**

Op 14 februari 1961, bijna 60 jaar geleden, brak André RENARD een lans voor een federale staatsstructuur; helaas heeft hij dit bij zijn achterban niet kunnen verkopen.

De Waalse politieke leiders en de vakbonden kozen toen voor structuurhervormingen, een eufemisme voor economische planning, openbare financiering van de verlieslatende industrieën, die de staatsschuld op ongeziene wijze deden toenemen.

In Vlaanderen daarentegen was er een ander politiek klimaat en een andere arbeidsethiek. De Vlaamse politieke beleidsvoerders voelden meer voor KMO's, besparingen op de overheidskosten, de vrije markt en verantwoorde publieke investeringen.

Deze tegenstellingen bleven niet zonder gevolgen. In de privé sector creëerde Vlaanderen 76.677 bijkomende jobs in 2017, Wallonië 35.620. 4,2% Vlamingen waren in 2017 werkloos, meer dan 10 % in Wallonië (Brussel om en bij de 18%).

Zie de grafiek op blz.19.

In 2016, en voor het derde opeenvolgende jaar, daalde de Waalse export (0,5%), goed voor 42,6 miljard euro, terwijl Vlaanderen een vooruitgang van 10,6% liet optekenen, ten belope van 205,7 miljard.

Volgens Eurostat is de verhouding bruto intern product in Vlaanderen, voor alle provincies Limburg uitgezonderd, hoger dan het Europees gemiddelde.

Voor het Europees gemiddelde van 100 komt Vlaanderen uit op 121 punten, Wallonië op 86 punten; een verschil van 35 punten. Alle provincies gaan er op achteruit:

- **Luik: 86 -2**
- **Henegouwen: 77 -1**
- **Namen: 81 -4**
- **Luxemburg: 77 -2**

Enkel de provincie Waals-Brabant heeft de aansluiting met Vlaanderen niet gemist (omdat er veel Vlamingen geëmigreerd zijn?)

Ondanks alle staats(mis)vormingen is er nog steeds geen spraken van een coherente stabiele staat, in tegendeel Vlaanderen en Wallonië drijven verder uiteen naar rechts en links.

Recent nog verklaarde de Waalse minister-president, Willy BORSUS, na een eigen analyse, dat Wallonië 14 jaar op Vlaanderen achterloopt.

Het gebrek aan een gemeenschappelijk taal, de tegengestelde economische en sociale inzichten en oplossingen kunnen maar tot één besluit leiden: geeft Wallonië de vrijheid zodat het zich politiek, administratief, economisch en sociaal kan organiseren in overeenstemming met de eigen inzichten.

Wallonië zal vrij en onbelemmerd zijn instellingen kunnen organiseren zoals het hun goed uitkomt en zijn politieke opties kunnen realiseren zonder enige belemmering door de Vlaams buur:

- Het invoeren van de 30 uren week zonder loonverlies;
- Het vastleggen van de pensioenleeftijd op 65 jaar;
- Het behoud van alle vervroegde uitstapregelingen;
- Het realiseren van een minimumpensioen van 1.500 €;
- Het invoeren van een minimumloon van 2.500 € per maand;
- Een onbeperkte mogelijkheid tot organisatie van vakbondsacties;
- Het organiseren van een sociale zekerheid die aan hun ideologie tegemoet komt;
- Het onbeperkt in stand houden van de intercommunales en vzw structuren;
- Het cultiveren van openbare dienstverleningen;
- Het onbeperkt in stand houden van politieke beleidsniveaus dito mandaten.

Het opheffen van deze ondemocratische grondwet en er aan verbonden besluitvorming zal voor Vlaanderen tot gevolg hebben:

- Het herstel van de democratische besluitvorming;
- Het herstel van de territoriale integriteit;
- De afschaffen van alle voorkeurrechten voor de Franstaligen;
- De bevoegdheid een Vlaams fiscaal beleid te voeren;
- Het afschaffen van de ongecontroleerde financiële transfers;
- Het organiseren en financieren van een eigen sociale zekerheid die aansluit bij de noden van de Vlaamse bevolking;
- Het inrichten en ondersteunen van de economische assen Antwerpen, Zeebrugge, Gent en Zaventem zonder meegesleurd te worden in het web van interregionale compensaties;
-

Tijdens de viering van het 50ste verjaardag van het OVV op 21 mei 2016 stelt gastpreker, professor emeritus Jules GAZON van de Luiks universiteit onomwonden:

Federaal België slechts blijft bestaan als, binnen de federale entiteit, Vlaanderen de interregionale solidaire band garanderen. Dit veronderstelt echter dat Vlaanderen afziet van zijn primaire budgettaire boni (7,5 miljard € in 2012) om het budgettaire tekort van de federale staat te dichten, veroorzaakt door Wallonië.

Alain MOUTON schrijft in TRENDS van 4 november 2015:

Zonder Vlaamse solidariteit heeft Wallonië een primair tekort (ontvangsten min uitgaven zonder rentelasten) van 7,9 miljard euro of 8,8 procent van het bruto binnenlands product (bbp). Vlaanderen zou in dat geval kunnen rekenen op een begrotingsoverschot van 7,4 miljard of 3,45 procent van het bbp.

Bij een splitsing van de intresten op de schuld zou het Waalse tekort oplopen tot 12,7 procent van bbp. Dan dreigt voor de Waalse economie een Grieks scenario.

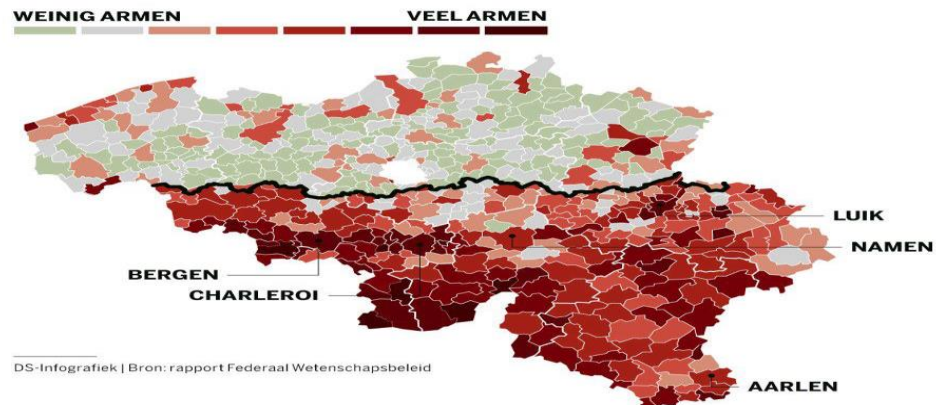
Louis VERBEKE, voorzitter van de VLERICK BUSINESS SCHOOL merkt in DE TIJD van 2 september 2014 terecht op, ik citeer:

Wanneer vertellen we eens heel duidelijk op basis van feiten aan het hele land dat het onverantwoord is voor Vlaanderen om 8 à 10 procent van zijn B.B.P. over te dragen om het prompt verloren te zien uitdelen, zonder hoop op beterschap?

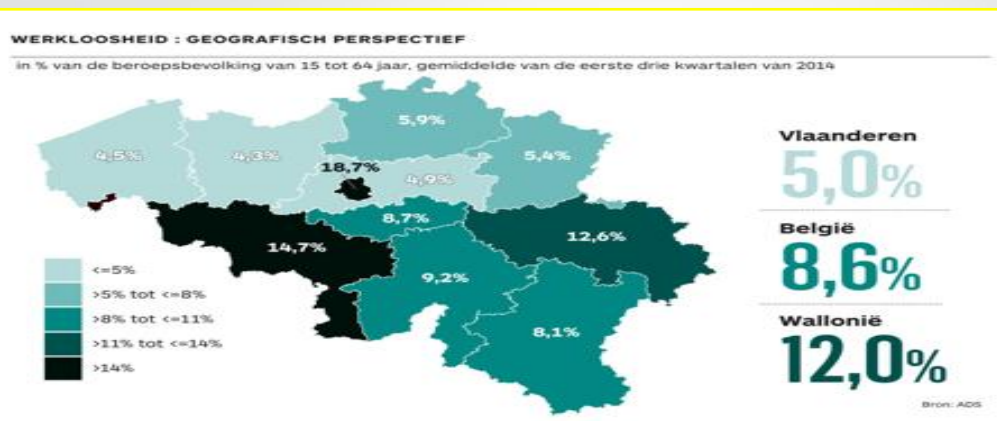
Ondanks deze massale financiële transfers kijkt Wallonië aan tegen een toenemende verarming en niet te stuiten werkloosheid; zie onderstaande grafische voorstelling.

Armoede'in'Vlaanderen'en'Wallonië

Groot verschil tussen Vlaanderen en Wallonië

Werkloosheid

Vlaanderen kan gedurende een te bepalen periode Wallonië financieel bijspringen onder de uitdrukkelijke voorwaarden dat deze **solidariteit** afgesproken, doorzichtig, controleerbaar en resultaat gebonden is maar niet om het PS- cliëntelisme te financieren en het syndicaal corporatisme te ondergaan.

Brussel (19 gemeenten) wordt een stad in Vlaanderen, onderworpen aan de Vlaamse regelgeving en voogdij zoals alle steden in Vlaanderen. Eén gemeenteraad, één college van burgemeester en schepenen, één OCMW en één politiezone.

Het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest en de al er omheen geweven politieke en administratieve structuren, die iedere coherente besluitvorming belemmeren en doorzichtig bestuur hypothekeren, houden op te bestaan.

Brussel zal dan ook kunnen gefinancierd worden met een toelage uit het Vlaams gemeenfonds en zal om zijn verdere dienstverlening te financieren een beroep kunnen doen op de middelen die het de eigen bevolking vraagt, o.a. opcentiemen op de aanvullende personenbelasting, opcentiemen op de onroerende voorheffing en de lokale belastingen, zoals voor alle andere Vlaamse steden en gemeenten.

Voor de internationale functies kan Vlaanderen een toelage ad hoc toekennen met een controleren van het gebruik van deze kredieten.

De Vlaamse voogdij zal het ondermeer ook mogelijk maken dat de taalwetgeving in Brussel wordt toegepast zoals het hoort; dit kan en zal op termijn de vernederlandsing van deze oorspronkelijk Vlaamse stad in de hand werken. De speciale beschermingsregelingen, die trouwens door de paarse regering werd afgebouwd, voor de Vlamingen

Door het afschaffen van de overkoepelende beleidsniveaus, met vaak tegengestelde belangen, en het afschaffen van het over aantal politieke mandaten, zal Brussel kunnen functioneren als een normaal bestuursniveau.

7. Verenigde Naties

Territoriale integriteit is een principe uit het [internationaal recht](#) dat stelt dat de [grenzen](#) van [staten](#) niet gewijzigd mogen worden

Artikel °6 van [resolutie 1514 \(1960\) \(XV\)](#) van de [Algemene Vergadering van de Verenigde Naties](#) legde vast dat het **zelfbeschikkingsrecht van volkeren door territoriale integriteit beperkt wordt.**

[Resolutie 2625 \(XXV\)](#) **voegde daaraan toe dat die inperking enkel geldt als een land gelijke rechten hanteert** en een vertegenwoordigende regering heeft.

De resolutie 2625 als aanvulling op de resolutie 1514 laat duidelijk toe dat het zelfbeschikkingsrecht van Vlaanderen niet kan worden beperkt door het principe van de territoriale integriteit gezien Vlamingen en Franstaligen in het Belgische federale staatsbestel niet op een gelijke wijzen behandeld worden.

Trouwens is de territoriale integriteit van Vlaanderen reeds aangetast door de electorale, administratieve en juridische voorrechten voor de Franstaligen die aan de Vlamingen in het zuiden des lands ontzegt worden. De Franstaligen beroepen zich op het personaliteitsbeginsel in Vlaanderen maar weigeren pertinent ditzelfde beginsel toe te passen ten voordele van de Vlamingen in Wallonië; zij passen er het territorialiteitsbeginsel toe dat zij weigeren te aanvaarden in Vlaanderen.

8. Buiten de grondwet treden

Het voorstel een nieuwe grondwet te schrijven en door een gewone meerderheid te laten goedkeuren zal bij het Belgische establishment niet op gejuich worden onthaald. Gemakshalve echter wordt vergeten dat de Belgische grondwettelijke geschiedenis een catechismus is van het negeren van de grondwet; een overzicht:

1. De wet van 11 juli 1832 tot instelling van de Leopoldsorde;
2. De besluitwet van 11 oktober 1916 tot beperken van de persvrijheid die in strijd is met artikel 25 van de grondwet;
3. De wet van 10 april 1919 tot invoering van het algemeen enkelvoudig stemrecht;
4. De grondwetsherziening van 1920/1921;
5. De besluitwet van 9 juni 1945 betreffende de verankering van de Collectieve Arbeidsovereenkomsten, in strijd met artikel 33 van de grondwet;
6. De eedaflegging op 11 augustus 1950 van Boudewijn als koninklijke prins;
7. De toetreding tot de EGKS, EURATOM en de EGG zijn in strijd met artikel 33 van de grondwet;
8. De oprichting van de gewesten en de gemeenschappen in 1970;
9. De taalpariteit in de ministerraad in 1970;
10. De niet erkenning van de geloofsbrieven door de Franstalige parlementsleden - Aline BERNAERTS en Toon VAN OVERSTRAETEN;
11. De weigering van koning Boudewijn om de abortuswetgeving goed te keuren is in strijd van artikel 106 van de grondwet;
12. Internationale verdragen worden toegepast in strijd met artikel 187 van de grondwet;
13. Het verdrag van Maastricht van 1992 is in strijd met artikel 8 van de grondwet die het recht om te kiezen en om verkozen te worden aan Belgen voorbehoud;
14. De samenstelling van de Senaat in 1999 en 2007 is in strijd met artikel 67 & 2 van de grondwet dat bepaalt dat minstens 1 senator zijn/haar woonplaats moet hebben in het tweetalig gebied Brussel;

15. De verkiezingen in de kieskring BHV van 2010 zijn ongrondwettelijke en de goedkeuring van de samenstelling van de Kamer is in strijd met artikel 48 van de grondwet;
16. De oprichting van "La fédération Bruxelles-Wallonie" is in strijd met artikel 4 van de Grondwet.

Als het op hun belangen aankomt gaan de Franstaligen voorbij aan iedere wetgeving die tegen hun belangen ingaat. Inzake de wapenexportvergunning werd in een speciale zitting van de Waalse Gewestraad samengeroepen om autonoom over het wapenhandel dossier te zullen beslissen.

Een ontwerpbesluit van de Waalse executieve voor 30 september stelt het volgende: "Gezien de hoogdringendheid om de uitvoervergunningen voor wapens te hernieuwen of toe te kennen, met het oog op het overleven van de betrokken bedrijfstak, gezien het gewicht van de sector voor het Waalse industriële weefsel, gezien de dramatische gevolgen voor de tewerkstelling door het uitblijven van een beslissing ter zake, besluit de Waalse executieve: in het domein van de invoer, de uitvoer en de doorvoer van wapens, munitie en materiaal dat dienstig is voor militair gebruik en de aanverwante technologie, worden de woorden 'centrale dienst voor contingenteringen en vergunningen bedoeld in het KB van 24 oktober 1962' vervangen door het 'ministerie van het Waalse gewest'."

Later zal Philippe Moureaux (PS) deze demarche duiden als een ontradingswapen of "institutionele atoombom".

In afwachting van de goedkeuring van dit besluit brengt een colonne van veertig vrachtwagens in de nacht van 28 op 29 september 1991 wapens van FN die, voorzien van de nodige vergunningen, in de haven van Antwerpen op verscheping liggen te wachten, terug naar FN om ze vanaf een regionaal vliegveld te kunnen vervoeren naar Saoedi-Arabië indien de zaak verder escaleert.

Gelet op de dringende noodzakelijkheid om in de huidige situatie zo vlug mogelijk een oplossing te geven aan een gerezen probleem zal de koning op vraag van de regering diezelfde zondagnamiddag, 29 september 1991 het koninklijk besluit tekenen dat de beslissingen van de regionale ministercomités rechtsgeldig maakt. Enkele uren later keurt het Waalse ministercomité de eerste vergunningen goed.

De uitvoerende macht (de federale regering) neemt hiermede een beslissing die de wetgevende macht (federaal het parlement)

toekomst en schendt hiermede de grondwet.

Het Vlaams parlement, noch de Vlaamse volksvertegenwoordiging, hebben nooit enig initiatief genomen als op de bescherming van de belangen van Vlaanderen aankomt en durven, ook vandaag nog niet, buiten de Belgische lijntjes kleuren.

- **HET UITROEPEN VAN DE ONAFHANKELIJKHEID IN 1830 WAS FLAGRANT IN STRIJD MET DE PROCEDURE VOORZIEN DOOR FUNDAMENTELE WET VAN HET VERENIGD KONINGRIJK DER NEDERLANDEN.**
- **DE BELGISCHE GRONDWET WERD IN 1831 DOOR HET NATIONAAL CONGRES MET EEN GEWONE MEERDERHEID GOEDGEKEURD. DIT CONGRES VERTEGENWOORDIGDE AMPER 1% VAN DE TOENMALIGE BEVOLKING.**
- **DEZELFDE PRINCIPES ZIJN VANDAAG NOG VAN TOEPASSING. EEN DEMOCRATISCH GEKOZEN MEERDERHEID KAN IN HET FEDERALE PARLEMENT MET EEN GEWONE MEERDERHEID EEN NIEUWE GRONDWET UITVAARDIGEN.**
- **ARTIKEL 195 DAT DE HERZIENING VAN DE GRONDWET REGELT IS ONGEWIJZIGD GEBLEVEN SINDE 1831. TENEINDE DE 6DE STAATSMISVORMING TE KUNNEN UITVOEREN WERD DIT ARTIKEL GEDURENDE DE LEGISLATUUR DI RUPO EVEN ON HOLD GEZET. ARTIKELEN WERDEN VOOR WIJZIGING OPGENOMEN DIE NIET IN DE VERKLARING TOT HERZIENING VAN DE GRONDWET WERDEN AANGEDUID.**

Gezien de grondwet naar believen kan gemanipuleerd worden en gemanipuleerd werd is het voorstel om een nieuwe grondwet op te stellen perfect uitvoerbaar en de enig mogelijke wijze om de Vlaamse demografische meerderheid te herstellen, hetgeen binnen de huidige grondwet onmogelijk is.

Durf dit door heilloze compromissen hopeloos complex en inefficiënt ingerichte land de wacht aan te zeggen dat enkel kan overleven met Vlaanderen als derde betaler.

9.Besluit

Uit het derde manifest van de Gravensteengroep:

Door dit alles zijn wij in een crisis van de democratie zonder voorgaande beland. De meerderheid kan haar democratische visie op het toekomstige beleid niet realiseren.

Zij wordt voortdurend afgeblokt door de minderheid, die nochtans in de wetgeving ruime bescherming geniet. De scheiding der machten is zonder voorwerp, aangezien er geen macht meer is maar een steeds zorgwekkender vacuüm.

Dít België ter discussie stellen, lijkt ons een daad van democratisch verzet.

Het is dan ook aangewezen en vanzelfsprekend dat grondwettelijk de weg moet worden vrijgemaakt opdat Vlaanderen en Wallonië vrij zouden kunnen beslissen over hun politieke en economische organisatie, de middelen die de bevolking gevraagd worden en er verantwoording voor afleggen.

**Dat is de echte inzet van de verkiezingen op 26 mei 2019.
De Vlaamse politieke partijen en de kandidaten dienen
voor de keuze geplaatst te worden:**

**Verder de dictatuur van de Franstalige minderheid
blijven ondergaan
en er voor betalen
of
Resoluut kiezen voor Vlaamse welvaart in een Vlaamse
natie.**

**Willy DE WAELE
Voorzitter OVV**